

Η κριτική του Πριν και οι «απαντήσεις» του Ριζοσπάστη

Μπάμπης Συριόπουλος

Η έξαρση των αστικών ανταγωνισμών εκδηλώνεται με ιδιαίτερη οξύτητα στην περιοχή μας, τα Βαλκάνια και την ανατολική Μεσόγειο. Το τελευταίο διάστημα διογκώνεται ένα εθνικιστικό ρεύμα και στη χώρα μας, που υποκινείται από την ελληνική αστική τάξη και τους μηχανισμούς της (τα κόμματά της, ΜΜΕ, εκκλησία κτλ.) με διάφορες αφορμές (Μακεδονικό, ελληνοτουρκικά). Το ΝΑΡ έχει πάρει συνεπή και συγκεκριμένη ταξική διεθνιστική θέση στο σύνολο αυτών των ζητημάτων. Για την τελευταία επικίνδυνη όξυνση των ελληνοτουρκικών σχέσεων, η [ανακοίνωση του γραφείου της Π.Ε. του ΝΑΡ](#) αναφέρει χαρακτηριστικά:

«Ο ανταγωνισμός των αστικών τάξεων Ελλάδας και Τουρκίας έχει ταξική εκμεταλλευτική βάση και είναι αντιδραστικός και από τις δύο πλευρές του Αιγαίου». Το ΝΑΡ καλεί τη μαχόμενη και κομμουνιστική Αριστερά και το λαϊκό κίνημα στη «μάχη για την Ειρήνη των λαών, για την αποτροπή του πολέμου, για την ήττα και το σταμάτημα των πολεμικών προετοιμασιών, ενάντια στην αλληλοσφαγή των λαών, ενάντια σε κάθε πολεμικό τυχοδιωκτισμό».

Το ΚΚΕ, στην [απόφαση του 20ού συνεδρίου του](#), σημείωνε: «το κύριο, που είναι ο χαρακτήρας του πολέμου, ο οποίος είναι ιμπεριαλιστικός και από τις δύο πλευρές, ασχέτως ποιος είναι ο πρώτος επιτιθέμενος».

Στο [άρθρο του στο Πριν της 18ης Μαρτίου](#), ο Παναγιώτης Μαυροειδής ασκεί κριτική στις πρόσφατες τοποθετήσεις του ΚΚΕ για την πολεμική απειλή, με βάση ομιλία του Δημήτρη Κουτσούμπα. Ο γ.γ. της ΚΕ υποστήριξε: «οι κομμουνιστές [...] θα πρωτοστατήσουμε στον αγώνα για την υπεράσπιση της εδαφικής ακεραιότητας, των κυριαρχικών δικαιωμάτων μας. Για να συντριβεί ο όποιος ξένος εισβολέας, εάν τολμήσει και επιτεθεί στην Ελλάδα». Στον

Ριζοσπάστη της 20ής Μαρτίου, άρθρο με τίτλο «Κουτοπόνηροι», εγκυκαλεί τον Π.Μ. για την αποσιώπηση της συνέχειας της ομιλίας του Δημήτρη Κουτσούμπα, όπου δηλώνεται ότι το ΚΚΕ δεν θα δείξει «καμιά εμπιστοσύνη στην αστική κυβέρνηση που διεξάγει τον πόλεμο» και «καμιά ανοχή στην άρχουσα τάξη που συμμετέχει στον πόλεμο για την προώθηση των δικών της οικονομικών συμφερόντων, βάζοντας το λαό μας να χύνει το αίμα του», καλώντας για την ανατροπή της και την εργατική και λαϊκή εξουσία.

Το πραγματικό πρόβλημα είναι ότι η θέση του ΚΚΕ για τον χαρακτήρα του ενδεχόμενου πολέμου ως ιμπεριαλιστικού «και από τις δύο πλευρές, ασχέτως ποιος είναι ο πρώτος επιτιθέμενος» αλλοιώνεται με την παρουσίαση της Ελλάδας ως αμυνόμενης σε σχέση με όλες σχεδόν τις γειτονικές χώρες. Στην ομιλία του Δημήτρη Κουτσούμπα, εκτός από την Τουρκία που επιβουλεύεται τα κυριαρχικά δικαιώματα της Ελλάδας στο Αιγαίο, η «τάση του μεγαλοιδεατισμού εκδηλώνεται και από την Αλβανία» που έχει «εδαφικές βλέψεις» και στην Ελλάδα μεταξύ άλλων χωρών, ενώ βλέπει «αλυτρωτισμό» στο Σύνταγμα της πΓΔΜ. Ο γ.γ. του ΚΚΕ βλέπει τους υπαρκτούς εθνικισμούς στις γειτονικές χώρες, παραβλέποντας την ελληνική επιθετικότητα που επιδιώκει να εξαφανίσει ολόκληρο έθνος στα βόρεια σύνορά μας, διατηρεί την «εμπόλεμη κατάσταση» με την Αλβανία και χρησιμοποιεί την ελληνική μειονότητα στην Αλβανία ως μοχλό πίεσης.

Η συμμετοχή της Ελλάδας στον αντιδραστικό επιθετικό άξονα με Ισραήλ, Αίγυπτο, Κύπρο δεν προσδίδει στην ελληνική αστική τάξη επιθετικό χαρακτήρα (με διαφορετικό τρόπο από την τουρκική); Η συμμετοχή της στη στρατιωτική άσκηση «Ηνίοχος» (μαζί με ΗΠΑ, Ισραήλ, Κύπρο μεταξύ άλλων) δεν είναι επιθετική; Η αποστολή της φρεγάδας «Λήμνος» κοντά στο Λίβανο, προς ενίσχυση του Ισραήλ ενάντια στο Λίβανο, δεν είναι επιθετική; Η ίδια η συμμετοχή της στο ΝΑΤΟ και ο ενεργός ρόλος των Αμερικάνικων βάσεων στο έδαφός της, στον πόλεμο στη Συρία, δεν την κάνουν συμμετοχή στη γενικότερη ιμπεριαλιστική επιθετικότητα; Όλα αυτά πώς ξεχνιούνται από το ΚΚΕ και μένει τελικά η «υπεράσπιση της εδαφικής ακεραιότητας και των κυριαρχικών δικαιωμάτων μας».

Ο σημερινός ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός δεν έχει από καμία πλευρά ανάλογο χαρακτήρα με τον πόλεμο και την αντίσταση τη δεκαετία του '40

Ξεχνιέται ο αστικός επιθετικός χαρακτήρας του ενδεχόμενου πολέμου «και από τις δύο πλευρές» όταν προεξοφλείται με σιγουριά η τουρκική εισβολή. Η σωστή θέση (στη

συγκεκριμένη περίπτωση) είναι η πάλη ενάντια στην ιμπεριαλιστική, αστική και αιματοβαμμένη αλλαγή των συνόρων. Οι Έλληνες και οι Τούρκοι εργαζόμενοι χρειάζεται να πάρουν στα χέρια τους τον αγώνα για μη αλλαγή των συνόρων και την περιφρούρηση της ειρήνης, με την κοινή τους πάλη για την αποτροπή του πολέμου, με την αντίθεσή τους στην πολεμική επαγρύπνηση, για να μην «σκοτώνονται οι λαοί για τ' αφέντη το φαί». Οι αστικοί, ιμπεριαλιστικοί πόλεμοι δεν έρχονται όπως τα φυσικά φαινόμενα, αποφασίζονται και διεξάγονται για τα συμφέροντα των αστικών τάξεων αλλά πολεμάνε φαντάροι. Ο καλύτερος τρόπος να αποτραπεί ένας πόλεμος είναι να σπάει η εθνική ενότητα στην κάθε χώρα με την λαϊκή πάλη για «**ψωμί και ειρήνη**».

Στον προχθεσινό Ριζοσπάστη, [άλλο άρθρο επιτίθεται στο «NAP-Σπάρτακος»\(!\)](#), με απαράδεκτους χαρακτηρισμούς για «άθλιους ψεύτες και διαδρομιστές του υπουργείου Άμυνας»(!), ταυτίζοντάς μάλιστα το «Δίκτυο Σπάρτακος» με το NAP, ενώ είναι γνωστό πως πρόκειται για ευρύτερη κίνηση με αντιπολεμικό χαρακτήρα και δράση για τα δικαιώματα των στρατευμένων: «Το NAP-“Σπάρτακος” δηλώνει ότι οι κομμουνιστές δεν πρέπει να επιδιώξουν την καθοδήγηση της λαϊκής πάλης ενάντια στην ξένη εισβολή και στην πιθανή κατοχή εδαφών. Πρέπει να αδιαφορήσουν δηλαδή για τα σύνορα και την εδαφική κυριαρχία, να μην πάρουν μέρος στην υπεράσπιση από πιθανή εισβολή.

Η ιστορική πείρα δείχνει όμως ότι οι κομμουνιστές πρωτοστάτησαν στην οργάνωση αυτού του αγώνα [...]», υπονοώντας τη στάση των κομμουνιστών στον αντιφασιστικό πόλεμο του 1940. Η πρωτοπόρα συμβολή των κομμουνιστών στην αντίσταση τη δεκαετία του '40, παρά τα τραγικά στρατηγικά ελλείμματα που οδήγησαν στην ήττα, αποτελεί σημείο αναφοράς για κάθε επαναστάτη. Ο σημερινός ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός όμως δεν έχει από καμία πλευρά ανάλογο χαρακτήρα, όπως και το ΚΚΕ παραδέχεται. Γράφει ο Λένιν (τ. 30 σελ. 83): «ο μικροαστός δεν καταλαβαίνει ότι ο πόλεμος είναι “συνέχιση της πολιτικής” και γι' αυτό περιορίζεται να λέει ότι ο “εχθρός επιτίθεται”, “ο εχθρός εισέβαλε στη χώρα μου”, χωρίς να εξετάζει γιατί διεξάγεται ο πόλεμος, ποιες τάξεις και για ποιόν πολιτικό σκοπό. [...] Ας δεχτούμε πως οι γερμανοί παίρνουν ακόμα και το Παρίσι και την Πετρούπολη. Θ' αλλάξει μ' αυτό ο χαρακτήρας του πολέμου; Καθόλου».

Οι τρόποι αντίδρασης του λαού και της νεολαίας (και της στρατευμένης) σε περίπτωση πολέμου ή πολεμικού επεισοδίου εξαρτάται από τη «συγκεκριμένη ανάλυση της συγκεκριμένης κατάστασης» όσον αφορά τον χαρακτήρα του, τον τρόπο εκδήλωσής του και τη συγκεκριμένη κατάσταση του εργατικού-λαϊκού κινήματος. Ειδικά για το τελευταίο, είναι πολύ σημαντικό το τι έχει γίνει πριν το ξέσπασμα του πολέμου, που δεν είναι σε καμία περίπτωση αναπόφευκτο.

Πηγή: **PRIN**